

Kristi himmelfartsdag i mai. Det travle vinterhalvåret avløses av en, for mange, roligere periode med ferie. Aktivitetene i samfunnet og i kirken innstilles snart på et minimum fordi folk blir kort og godt bortreist om litt. Bak oss har vi lagt mye av fellesaktivitetene i foreninger og menighet. Nå er tiden inne for å nyte varmen og sommeren og ha det bra.

På overgangen til denne nye tiden kommer Kristi himmelfartsdag, den dagen til og med Jesus reiste bort. Men Kristi himmelfart kom ikke til å bety latmannsliv for Kristi menighet. Jesus lovte Åndens komme, og med den misjonens tid.

Så gjør vi i tanken en reise tilbake til dette siste synlige møtet mellom Jesus og hans disipler den gang. Helt på tampen av sitt jordeliv viste Jesus disiplene de sårmerkede hendene og føttene. Han forklarte at alt det som hadde hendt denne siste påsken i Jerusalem, det hadde han talt til dem om på forhånd og det stod allerede nedskrevet i Mosebøkene, i profetskriftene og i Salmene. "Da åpnet han deres forstand," står det, "så de kunne forstå skriftene."

Her begynner prekenteeksten som vi nå skal høre. Måtte han som den gang åpnet disiplenes forstand, igjen gjøre det samme her i Rjukan kirke Kristi himmelfartsdag 2003.

### **Prekenteekst: Luk 24,46-53**

Jesus sa til disiplene: "Slik står det skrevet: Kristus skal lide og stå opp fra de døde tredje dag, og i hans navn skal omvendelse og tilgivelse for syndene forkynnes for alle folkeslag; dere skal begynne i Jerusalem. Dere er vitner om dette. Jeg sender over dere det som min Far har lovt. Men dere skal bli i byen til dere blir utrustet med kraft fra det høye."

Så førte han dem ut mot Betania, og han løftet sine hender og velsignet dem. Og mens han velsignet dem, skiltes han fra dem og ble tatt opp til himmelen. De falt på kne og tilbad ham og vendte så tilbake til Jerusalem i stor glede. Siden var de stadig i templet og lovpriste Gud.

Å ta avskjed er ikke alltid lett, men denne avskjeden endte bra. Det siste disiplene så av Jesus var hans velsignende hender. Jeg tror det bildet må ha sittet fast på netthinnen så lenge de levde. Her begynner menighetens tilbedelse av Jesus som den usynlige Gud. En tilbedelse og hyllest også vi tar del i når vi samrøstes fremsier troens andre artikkel om han som fór opp til himmelen, sitter ved den allmektige Faders høyre hånd, skal derfra komme igjen for å dømme levende og døde.

"Siden var de stadig i templet og lovpriste Gud," står det. Slik er det, tenker jeg, med den som ser Jesu velsignende hender og vet hvorfor de er merket av sår. Kristi menighet har siden apostlenes dager fortsatt å møtes til lovprisning, tilbedelse, takk og oppbyggelse i Guds hus verden over like til denne dag. Disiplene vendte tilbake i stor glede, leste vi. Bibelen er full av ord om glede og oppfordringer til å glede seg.

Vi kan glede oss over mye, både smått og stort, men gleden i Kristus har en sikker kilde, basert på en hendelse i verdenshistorien som står fast selv om tidene skifter og verden blir usikker. Jesus sa til sine disipler: "Slik står det skrevet: Kristus skal lide og stå opp fra de døde tredje dag,

og i hans navn skal omvendelse og tilgivelse for syndene forkynnes for alle folkeslag.”

Jesu død og oppstandelse er basis og fundament i all kristen tro. Så var det da også dette Jesus valgte å si noe om i sin avskjedstale. Uten sårmerkene i Jesu hender ville velsignelsen til avskjed vært uten kraft og virkning. Men Jesu død på korset var en soningsdød. I denne kilden har den dypeste gleden sitt utspring.

Hvordan formidler vi dette i en tid da de gamle tabuene nedkjempes en for en, mens andre oppstår og blir som utilnærmelige fy-ord. Synd, er et slikt nytt tabu. Av noen betraktes synd nesten som et maktord som brukes av predikanter til å stemple mennesker som mener annerledes. Andre forveksler synd med psykologiens skambegrep. Hvor feil går det an å ta?

Vår tid har fremelsket det autonome mennesket med sin høyst private oppfatning av rett moral. Det er ikke i pakt med strømninger i tiden å forholde seg til Bibelens hellige Gud som er vred over synden. I stedet skaper mange en gud i sitt eget indre bilde, en ønskegud som er fullstendig harmløs i sitt vesen og terapeutisk i sitt virke. Denne *gud med liten g* blir, for å si det svært tydelig, et middel til å støtte opp om og hjelpe det villfarne mennesket på sin selvvalgte vei, der syndenes forlatelse blir til syndenes tillatelse, der frelsens mulighet blir til fortapelsens umulighet. Over for en slik gud har omvendelsen ingen plass.

Slik er ikke Bibelens Gud, og slik taler ikke Bibelens ord. Jesu liv har vist oss at i Gud er kjærlighetens umåtelige godhet bundet sammen med hellighetens absolutte fasthet og Guds konsekvente rettferdighet. Det faktum at Gud er slik og at mennesket er fortapt i seg selv, førte Jesus i døden for å sone for våre synder. Derfor har korset fra den første kristne tiden vært det kristne symbolet fremfor noe annet. Kjærligheten har sitt utspring i Gud, mens nåden og tilgivelsen har sitt fundament i Jesu død på korset. Det er der, i denne konkrete hendelsen i vår verdenshistorie enhver tilgivelse fra Gud har sin begrunnelse. Ingen kan være en kristen med basis i egen livsførsel og høye moral. Å være en kristen er å være en tilgitt synder på grunnlag av det som Jesus gjorde på korset for oss. Ut fra dette springer livet i Kristus for den som tror, og det er et liv i helliggjørelse og vekst.

Å tenke at Gud i sin godhet og kjærlighet overser våre små og større synder, høres kristelig ut, men er og blir feil. Da går man utenom korset og søker den kjærlige Gud, men finner i realiteten den hellige Gud som er vred over synden. Slik finner man ingen nåde, enten man kaller seg kristen, muslim eller verdslig. Gud har gitt oss sin lov. Vi har budene i vår Bibel, vi har de nytestamentlige formaningene slik de står skrevet. Alt dette forteller oss hva Gud krever og hvor han vil føre oss ved Åndens ledelse. Som kristne er vi kalt til å leve åpent for Gud med våre liv. Der livsførselen bryter med det Gud har sagt er rett, enten det er Jesus eller Paulus som har formulert ordene, så skal det føre oss til korset.

Ta ikke snarveien og søk en kjærlig, harmløs gud, uten oppgjør. Det er villfarelsens vei! Til Jesu kors må alltid veien gå. Det var der synden ble sonet, det er der du og jeg får legge den av. Da setter vi ord på hva det

gjelder. Da kaller vi en synd med dens rette navn. Da ber vi Gud i Jesu navn om kraft og hjelp til en rett omvendelse og en ny start i Jesu tilgivelse. Gud har kraft til å forvandle mennesker. I Jesu navn har undre skjedd i manges liv. Når mennesker har vendt om til Gud har det ofte fått ringvirkninger, og flere har kommet med. Slik har evangeliet blitt forkynt fra sted til sted i Åndens kraft like til denne dag.

Så kan vi se at vår kirke gjennom årenes løp ikke har unngått lærestrid. Helt fra første stund måtte kirken avgrense seg i forhold til ulike villfarelser, det være seg liv eller lære. Slik er det også i vår tid. Det vil alltid være en fare for at mennesker mister evangeliet ved å lytte til alternative, nesten likelydende stemmer. Mest lumske er til enhver tid de alternative veiene som pekes ut fra mennesker, trygt plassert i kirkens midte. Kunnskap, og fremfor alt kjennskap til hva Gud har sagt i sitt ord, og tillit til at Bibelens ord er sant, er det beste midlet til å skjelne mellom rett og vrangt. Jesus sa også i sin misjonsbefaling at hans etterfølgere ikke bare skulle døpe, men også gi opplæring i hva Jesus har befalt. Slik har både evangeliet og loven blitt forkynt side om side som de to ulike og helt forskjellige Guds ord de er.

Enda er det folkegrupper som ikke har hørt om Jesus. Vi er overgitt et ansvar også for disse. Vi kan ikke være kirke uten å ha tanke for misjon. Vi ser at vår menighet sliter med oppslutning. La oss likevel ikke bli motløse. Jesus gjør faktisk store ting verden over i dag. For noen tiår siden var det mye tale om at lysestaken kunne bli flyttet hvis omvendelsen i vårt folk uteble. Dette er en tanke vi finner i Åpenbaringsboken. I våre dager er vi faktisk vitne til at kristenhetens tyngdepunkt har forskjøvet seg fra Europa i nord til Afrika sør for Sahara, til Sør-Amerika og til deler av Sørøst-Asia. På disse kontinentene går kirken fram og derfra drives det mye kristen misjon. La oss glede oss over det Jesus gjør på sydligere breddegrader, og støtte opp med midler og bønn for våre misjonærer i fremmede land.

Så lenge tiden består driver kirken misjon. Det er et felles ansvar for alle kristne. Vi har et gledesbudskap å nå ut med. Vi har en levende Frelser, Jesus Kristus. I hans navn skal omvendelse og tilgivelse for syndene forkynnes til alle folkeslag. Det som begynte i Jerusalem, skal vi være med på å fullføre like til Jesu gjenkomst, om det blir i vår levetid.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.